

og Forskrifter kunne i det Væsentlige udtrykkes i de korte Ord, at Parterne ikke maa begjære Anstand uden gyldig Grund, og at Retten heller ikke uden gyldig Grund maa bevilge Anstand, og man har jo temmelig skarpe Bestemmelser for Dvertrædelse heraf; men som Enhver, der kender disse Forhold veed, blive de ikke i mindste Maade overholdte i Praxis. Det er Noget, som Praxis ligefrem sætter sig ud over, det er ligefrem ugjærligt at efterkomme dem, det strider i den Grad imod Følelsen, at man ikke indlader sig derpaa. Men skulde Praxis blive streng i saa Henseende, kommer Vædringsforslaget under Nr. 7 Nagerkarlene til Gode; thi hvordan bære Folk sig ad? De gaa den Vej, vi Alle saa godt kjende. Naar man ikke kan eller vil møde personlig til Forlig, eller personlig vil være den Gaarde, hvad gjør man saa? Saa sælger man Fordringen til en af de Personer, hvis Betegnelse jeg nylig antydede, for hvad man kan faae for den, og saa inddriver han den. Han har saa god Leilighed til at møde personlig, han kommer altid personlig i Retten; men jeg tror rigtignok ikke, at der i Humanitetens Interesse er undet det Allermindst derved. Jeg siger altsaa ligefrem, at en skarp Gjennemførelse af Vædringsforslaget under Nr. 7 ikke kan Andet end medføre, at Folk, som ikke have Leilighed til at møde, eller som af andre Grunde hellere ville sælge deres Fordringer, — Noget, der allerede er temmelig almindeligt — sælge dem til saadanne Folk, som inddrive dem med Haardhed, og som ganske vist møde personlig. Dette vil i Fremtiden blive Følgen af en saadan Bestemmelse, og det er Noget, som allerede sker i temmeligt stort Omfang baade i Kjøbenhavn, og — jeg skal sige til, hvad der er mig fuldkommen bekendt — ogsaa udenfor Kjøbenhavn. Man kan jo ikke her nævne Exemppler, thi ellers vilde de være temmelig nær ved Gaanden. Naar man derimod følger den Vej, der er anvist ved det Vædringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Zauber) med Flere, i disse Smaaager, saa bliver det dog muligt, at de Debitorer, som i Virkeligheden ikke kunne betale, som i Virkeligheden af Nød undlade at betale, ikke blive saa haardt medtagne, som Følgen vil blive, efter hvad jeg har udviklet, af Bestemmelsen i Vædringsforslaget under Nr. 7. — Den ærede Ordfører talte om Sagsførernes Møde, at en Bestemmelse om Sagsførernes Ret til at møde var bleven forkastet her i Salen i 1850, og at han haabede, at man ikke vilde fravige dette. Jeg føler mig saa lidt som Nogen oplagt til at tale Sagsførernes Sag, det forsikrer jeg, det er mig personligt imod her i Salen at skulle tale deres Sag, og jeg skal i Grunden ikke indlade mig derpaa; men jeg skal dog med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 6 a, som jo sigter til at forandre § 6 i selve Lovforslaget, gjøre opmærksom paa, at hvad er det, som Lov-

forslagets § 6 fordrer? Det er jo ene og alene kun dette, at, naar en Part har fuldgyldigt Forsald, saa at han ikke selv kan give Møde, skal han have Lov at sende en Sagsfører i sit Sted, lige saa godt som en anden god Mand. Det er altsaa ikke Meningen, at Sagsførerne skal have Lov til at møde for Parten, og at det personlige Møde ophæves; men Meningen er, som sagt, kun den, at Parten, naar han har et gyldigt Forsald, skal have Lov til at sende en Sagsfører lige saa vel som en anden god Mand. Jeg kan ikke se Andet end, at der ligger en underlig Tanke deri, at Sagsføreren skulde være den ubeligste, man kunde sende fremfor nogen Anden, saa at det endog ligefrem skulde være forbudt at sende ham, naar Parten virkelig var forhindret fra at møde. Det er den Bestemmelse, der oprindeligt stod i Lovforslagets § 6, som jeg holder paa, og som danner Slutningen af mit Forslag under Nr. 6 b. Andet og mere staar der ikke deri, og Andet og mere vil der ikke efter Forslaget, hvis det vedtages, kunne komme til at gjælde udenfor Kjøbenhavn, end at en Part i Tilfælde af, at han har lovligt Forsald, kan sende en Sagsfører lige saa godt som nogen anden god Mand. Med Hensyn derimod til Kjøbenhavn, som den første Del af Vædringsforslaget under 6 b omhandler, da har jeg i Grunden ikke her i Salen hørt en eneste Ytring imod, at det ikke netop træffer, hvad der passer her i Kjøbenhavn, og jeg tror ikke let, at Nogen vil kunne bestride at det netop passer med Forholdene her. Jeg har tidligere forklaret mig over og angivet Grunden til, at jeg ikke har turdet gaa saa vidt at foreslaa, at det Samme skulde gjælde ogsaa udenfor Kjøbenhavn; men naar man ikke kan modsig, — og jeg har ikke hørt, at et eneste Medlem her i Salen har mod sagt det, — at netop det, der er foreslaaet i første Punktum af Vædringsforslaget Nr. 6 b, ganske træffer Forholdene her i Kjøbenhavn, og hvad der passer dermed, saa kan jeg ikke se, hvad der skulde være til Hinder for at vedtage det. Det kunde maaske være hensigtsmæssigt ved en senere Behandling at dele Forslaget saaledes, at der kan stemmes særskilt over de enkelt Affnit deraf; men jeg tror dog, at det vil være rigtigt at vedtage det i dets Helhed. Det kunde ikke Andet end være mig særdeles kjær at høre, at dette Forslag blev støttet af den høitærede Justitsminister, saaledes at han foretrak det for de andre Forslag, som ere stillede til § 6, dersom han troede, at det paa nogen Maade kunde sættes igjennem. — Jeg har endnu kun en Bemærkning tilbage at gjøre, som er af mere almindelig Betskaffenhed. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Det. Hansen) havde nogen Bauskelighed ved at forstaa, hvad jeg havde udviklet om, at Retspleien er bedre ordnet i Kjøbenhavn end paa Landet, navnlig fordi man der kun har Enkeltdommere, og det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valg